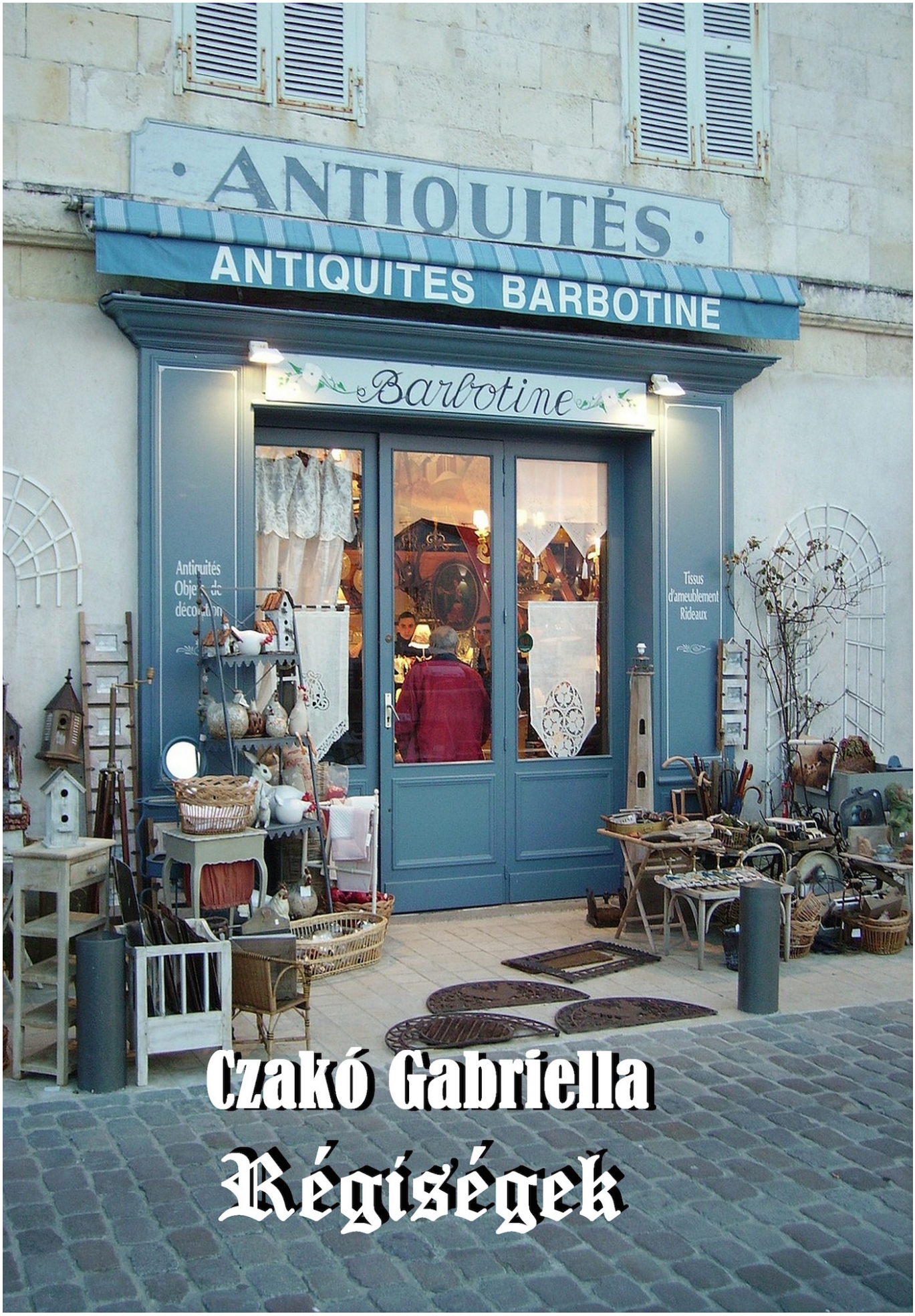

Czakó Gabriella

Régiségek

Régiségek

Czakó Gabriella

2015

Publio kiadó

Minden jog fenntartva!

Előszó

Valamikor, úgy 2010-ben tanultam meg kezelni a számítógépet; ennek következménye az lett, hogy létrehoztam egy blogot.

Írtam minden dologról, ami megérintett, akár olvastam róla, vagy hallottam, láttam. Nem bírtam(ok) szó nélkül elmenni jelenségek mellett, ezért nem mulasztottam el kifejteni a véleményem.

Kusza gondolataimat, érzéseimet igyekeztem kiírni magamból, talán nem is másokkal közölni, csupán azért, hogy így, leírva megkönnyebbüljön a lelkem.

Most, mikor ehhez a könyvhöz keresgéltem az elfogadhatónak vélt írásaimat, na, most szembesültem azzal, hogy mennyi mindenről volt véleményem, ami itt már nem is lenne értelmes, elvesztve aktualitását.

Mint mondtam, létrehoztam egy blogot… később még egyet, azután, egy megszűnt virtuális újságból kimentett írásaimból – mementóként – még egyet.

Akkoriban **CZAGA** néven jegyeztem írásaimat.

2013 nyarán kezdtem el regényt írni, és ez a folyamat most még megállíthatatlannak tűnik. Ezért aztán a blogokat kissé hanyagoltam, vagy az írással, a publikálással kapcsolatos posztokkal jelentkeztem.

Válogatásom során bosszankodtam azon, hogy anno, a megíráskor, miért is nem írtam le a születés dátumát; ezért itt a publikálás időpontja szerepel – néhány kivételtől eltekintve.

Az itt szereplő írások legtöbbje reakció valamilyen eseményre, blogbejegyzés, gondolatok, érzések írásban történő átadására tett kísérlet, ám néhány novellaszerűség is megtalálható.

Próbáltam időrendbe szedve rendezni, ám fennáll annak a veszélye, hogy a kezdeti, rutintalan és teljesen amatőr írások olvastán félredobják, netán mérgelődnek azok sutasága miatt a Kedves Olvasók.

Másrészt, aki olvasott már tőlem valamit, esetleg még tetszett is, annak érdekes lehet végigkísérni az utat, amit bejártam ez alatt az öt év alatt, amióta publikálásra adtam a fejem.

Nem változtattam semmin, mindent hagytam úgy, ahogy anno megszületett. /időnként elszörnyedtem!/

Miért is vetemedtem erre az összeállításra?

Egy virtuális kedves ismerősöm írta a napokban azt, hogy szívesen olvasná ismét a régi írásaimat is…

Nos, összeszedtem néhányat… lehet, hogy nem kellett volna?

Idill az ezredfordulón

Szép nap volt, ez a mai, olyan igazi, embernek való.

Először is azért, mert hétvége volt, még pedig az a fajta, amikor nincs az embernek semmi kötelező, időhöz, vagy más személyhez kötött programja, hanem csak úgy tesz-vesz a maga kedvéért akkor, és amikor a hangulata úgy kívánja.

Másodszor azért, mert hóhullással, ragyogással teli, csikorgó, hideg nap lett ez a vasárnap.

A reggel azzal kezdődött, hogy egy kar csapódott a nyakamra, némi köhögést váltva ki belőlem, aztán éreztem, amint egy fejecske furakszik a hónom alá, valaki élénken mozgolódik a paplan alatt… halovány puszi-sorozat illeti a pizsamám ujját. Halk morgásomra elcsitult a mocorgás. Óvatosan rebben a szemhéjam, csak szűk résnyire, hogy meglássam az órát. Alig hittem a szememnek, már kilenc is elmúlt. Csukott szemű mozdulatlanságom újabb fészkelődést váltott ki, majd, úgy száz karocska és lábacska rám fonódását. Na, erre már én is elkezdtem a mocorgást, szemem nyitogatását.

– Anyúúúú! Én már nem tudok többet aludni, mit csináljak? – kérdi a sarj, majd teljes hosszában végigvágódik rajtam, tudván, hogy ezt már nem viselem el. Jól számított, szédületes sebességgel hagyom el az ágyat. Gyermekem nem szomorkodik, torkon ragadja a távirányítót, és máris kalóz háború hangjai kísérik utam a fürdőszobába.

Miközben a kávémat készítem, hallgatom a ház megnyugtató neszeit. Sokan mondogatják, hogy milyen borzalmas az élet a panelházakban, az ember mindent hall, ami a szomszédban történik. Nem hittem volna magamról, hogy én, ezt a másokat bosszantó dolgot, kedvelni fogom. Szeretem hallani, hogy emberek vannak a közelemben, beszélgetnek, veszekednek.

A közvetlen szomszédjaimmal igazán jól jártam. Komoly, szociológiai szemléltető oktatásban részesíthettem lányaimat arra vonatkozóan, hogy, az egyébként igénytelen, alkoholfüggő élet, milyen helyzeteket produkál. Például, pontosan lehet tudni, hogy meghozta-e a postás a nyugdíjat; vagy netán hónap vége van; esetleg, péntek délután, vagy vasárnap reggel. Nem kellett naptárra, órára nézni ahhoz, hogy ezek a dolgok nyilvánvalóak legyenek, a veszekedés intenzitásából megfelelően lehetett következtetni.

Kávém és reggeli első cigarettám fölött agonizáltam, a radiátorhoz simulva élveztem a ház barátságos neszeit, nézegettem a szürkülő, koszosodó hóval lepett udvart. Unatkozó macska kóválygott céltalanul, vekni kenyérrel a hóna alatt idősödő úr csúszkált be a kocsibejárón. Hamisítatlan, álmos, téli vasárnap délelőtt.

A nappaliban változatlanul vetélkedtek a kalózok, a kisszobából is szöszmötölés hallik. Halk csoszogás kíséretében bekukkantott a konyhába nagyobbik gyermekem.

Kihörpintettem kihűlt kávém maradékát, elnyomtam a csikket, majd öltözni indultam. A kicsi utánam somfordált, majd, mikor látta, hogy szalonképessé váltam, feltette a nagy kérdést:

– Mi lesz a reggeli?

Miután a felvett rendeléseket elkészítettem, tálcán betálaltam, ismét kivonultam a konyhába. Ez a „száműzetés" önkéntes, szeretek itt lenni. Barna-fehér festékkel magam alkottam, szeretek az ablak előtti asztalnál üldögélni, elmélkedni.

Közben a nappaliban dúl a harc, parázs vita, veszekedés, egymás szellemi képességeinek degradálása, stb.

Némi fegyelmezés, és a piszkos edények begyűjtése után, megtárgyaltuk a napi menüt, egyeztettük az elképzeléseket a lehetőségekkel, majd elvonultam ebédet készíteni.

Nálunk, a vasárnapi ebéd megalkotása, nagyon komoly feladat. Nem kevés fantázia, találékonyság, rafinéria és rengeteg idő kell hozzá. Mert, ugye adva van egy igen minimális anyagi lehetőség, amiből egészségeset, táplálót, finomat, és nem utolsó sorban sokat kell produkálni. Az adott standardnak megfelelő ételsor kitalálása után bele vetem magam a munkába.

Közben remek alkalom kínálkozik arra, hogy végig gondoljam az életem, a bel-, és külpolitikai helyzetet, az ország és a magam költségvetését, és ezek várható deficitjét. Miközben a lézerrel hajszál vékonyra szelt húst, selyempapír vékonyságúvá klopfolom, arra gondolok, hogy milyen jó, hogy az ötvenes években voltam gyerek, mikor is legalább olyan szegények voltunk, mint most. Szerencsém volt, mondom, mert rengeteg praktikát elleshettem ebben a témakörben. Pl.: hogyan kell öt szem krumpliból, háromfogásos ebédet kreálni, vagy:pl.: nem baj, ha vékony a hús, ha vastag a bundája, és sok a körete.

Az is megfordul a fejemben, hogy vajon, most, hogy beléptünk a NATO-ba, esetleg vehetek majd zacskós prézlit, és nem nekem kell reszelnem száraz kenyérből? Eljátszom a gondolattal, hogy esetleg eljön az az idő is, amikor lelkiismeret furdalás nélkül vehetek egyszerre három pohár gyümölcsjoghurtot, és nem egyet kell háromfelé szétosztani!

Csábító Kánaán képe rajzolódik ki előttem, miközben számolom a borsószemeket, nehogy véletlenül többet főzzek meg a kiszabott normánál.

Vajon, milyen lehet Európához tartozni, olyan színvonalon élni?

Persze, kezdetnek azzal is megelégednék, ha olyan szinten élhetnék, mint a magyar átlag.

Ez is csak olyan dolog, amit hallomásból ismerek. Az én környezetemben nem élnek emberek az átlag szinten, csak mélyen alatta.

Azt hiszem, én méltán vagyok elégedett. Előfordul, hogy szinte szégyellem bevallani, hogy nincsen köztartozásom! Segélyt sem kapok, mert túlhaladtam a normát, és a gyerekeim is teljes áru ebédet esznek a menzán. Szinte már kirívok a környezetemből. Azt ugyan nem engedhetem meg magamnak, hogy ne a kínai piacon vásároljak cipőt, pólót, pizsamát, de ez igazán bagatell.

Ezek nagyberuházások, költségvetésen felüli összegek, melyek külön jövedelemből lesznek megoldva. Vagy nem.

Ezért várom olyan nagyon a nyarat. Szezonhoz kapcsolódó munkámból kifolyólag, nyáron akár 10-12 órát is dolgozhatok naponta, ami extra jövedelmet jelent. Talán még a csöpögő vízcsapot is meg tudom csináltatni. Istenem, micsoda bőség!

Valószínű, hogy én jobb pénzügyminiszter vagyok, mint az éppen aktuális, mert, úgy húsz éve képes vagyok finanszírozni a háztartásomat, bármilyen hitel, és külső segítség nélkül. Igaz, a gyerekeim sem sztrájkolnak a zsebpénz reálértékének csökkenése miatt, de hiába is tennék. Annyi van, amennyi, és ebből ennyi jut.

Miközben végig gondoltam a világ és a magam sorsát, elkészült az ebéd is.

A délután csendes tespedésben telik el. Jóllakottan terülök el a fotelben, lábam a másikban, habos kávét kortyolgatva fújom a füstöt. Kellemes bódulatban bámulok a semmibe.

Ha valaki ide tévedne, azt hinné, hogy bolondok házába csöppent.

Az álmos vasárnap délután, nálunk így néz ki: zenét és éneklést tanuló gyermekeim a szobájukba vonulnak – mindenki a sajátjába, és elkezdődik a kakofónia, mert az ajtók becsapódása azt jelzi, hogy zenét hallgatni készülnek. A kicsi, walkmannel a fülén, énekel valami aktuális, vadonatúj, húsz éves számot, a nagyobbik, megpróbálja túlüvölteni a legércesebb hangú énekesnőt. Mindezek közben, a nappaliban szól a TV, én, meg ott ülök, vele szemben, és pont úgy néz ki, mintha nézném.

Pedig én csak arra a belső, csodálatos érzésre figyelek, ami betölti szívem, lelkem, és, ha tudnék, Isten bizony, dorombolnék.

A hangerőből ítélve, gyerekeim egészségesek, jól vannak, én kellemesen érzem magam, teljesen ellazultam.

Betölt a béke, a nyugalom.

Kell ennél több?

A nap hátra lévő részében sem történik semmi említésre méltó. Csak a szokásos civakodások, viták, amik, már csak akkor tűnnek fel, ha nincsenek.

Sötétedés után, újból kénytelen vagyok aktivizálni magam, mert etetési idő következik.

Ha esik, ha fúj, hat órakor vacsorázni kell. A korai vacsora egészséges, meg így az esti film után, még be lehet kapni, pár falatot. Aztán így már kibírjuk reggelig.

Más ember, ennyi evéstől, már a lakását is kihízta volna, nálunk, még mindig a 38-as a legnagyobb cucc. Hmm… lehet, hogy tavasszal majd revideálnom kell ezt a kérdést.

Estére elcsitulnak a zajok. Lányaim, testvériesen hevernek az ÉN ágyamon, és felakadó szemmel nézik az esti filmet. Én is. A sztori nem ragad magával, annál inkább, a lányok látványa, és a hangulat.

Macskaságom érzése még ott motoszkál bennem, miközben arra készülök, hogy számot vessek az napi cselekedeteimmel.

Tettem-e valamit az asztalra, (most az egyszer, csak úgy, átvitt értelemben) és ha igen, jót-e?

Hagyott-e nyomot bennem ez a mai nap, és ha igen, vajon, milyent?

A gyerekek alszanak. Nézem őket, és nagyon elégedett vagyok magammal.

Egyrészt: gyönyörűek; másrészt: tudom, hogy majd felnőtt korukban, vissza fognak vágyódni ebbe, az unalmas, meleg, biztonságos légkörbe, amit, egy ilyen semmiről sem szóló, álmos, téli vasárnap jelent.

Jó vaskos, csöpögős érzés. Szentimentális, de anyai.

Szép nap volt, ez a mai, olyan, embernek való.

2000-ben, valamikor…

Hit és hitetlenség

Merengőn nézem a gyertyalángot, dallamok jutnak eszembe, libbenő táncok, békés melegség, áhítat, ünnep, halál, megemlékezés.

A napokban olvastam néhány nagyon jó cikket, melyeket megpróbáltam megérteni, de kevés sikerrel.

Tény, hogy élnek köztünk emberek, akik egészen másként látják a világot, mint az átlag.

Nem mondanám azt, hogy én materialista vagyok, (nem szeretem a skatulyákat), mert hiszek néhány, nem kézzelfogható dologban is.

A telepátia, a megérzés, az anyát gyermekével összekötő, soha el nem vágható, láthatatlan köldökzsinór, a természet (Isten?) ereje, törvényszerűségei, a csillagok állásának, a holdnak viselkedésünkre, közérzetünkre ható erejében, de ezek, mégiscsak magyarázható, tapasztalható dolgok.

Amiben kételkedek: az a lélek „megtestesítése" az asztrál síkon.

A lélek a testünk része, agyunk működésének terméke, gondolatok, érzések szövevénye.

Ha az agy megszűnik működni, a lélek elvész.

Töredéke megmarad gyermekeinkben, szeretteinkben, ismerőseinkben, alkotásainkban, írásainkban, mindabban, ami nemlétünk után emlékeztet ránk. Itt, ebben a dimenzióban.

Lehetséges, hogy van egy magasabb szint, ahol az asztráltestünk él majd, egy szép, új világban. De minek?

A másik dilemma: mindenkinek van asztrálteste, még az állatoknak is; a gyilkosok asztrálteste is ott lesz? Mert, ha igen, az a magasabb, szebb világ már nem is olyan vonzó, ha szinte olyan, mint a földi.

Vagy, ez úgy van, hogy ha valaki hisz a spiritizmusban, az emelkedik arra a magasabb szintre, aki meg nem, az csak úgy kóválygog a nemlétben?

Nem értem én ezt az egészet, pedig nagyon akarom!!

Merengőn nézem a gyertyalángot, dallamok jutnak eszembe, libbenő táncok, békés melegség, áhítat, ünnep, halál, megemlékezés.

Csupa materiálisan valamihez köthető érzés.

Irigylem azokat, akiknek van hitük - mindegy, hogy milyen.

Van miből erőt meríteni, megnyugodni, elfogadni, megérteni, megbocsájtani.

Minden tiszteletem az Övék.

Nyitott vagyok minden, számomra új megismerésére, de valami nagyon erős bennem.

Szkeptikus vagyok!

Bocsássatok meg érte!

2010.02.24.

Enteriőr

Ahogy így elnézem, alig illik rá a hagyományos „fotel" elnevezés. Tipikusan szocialista termék, úgy harminc évvel ez előttről. Egy kevés fa, szög nélkül, összeragasztva, némi gurtni szerű dolog, valamint két szivacspárna. Egy a fenekem alá, egy a hátam mögé.

Akkoriban ez volt a korszerű termék, könnyű, olcsó, praktikus.

Ez a két tákolmány – mert, hogy kettő van belőle – életem elválaszthatatlan része. Az idő vasfoga nem kímélte őket, de gondos ápolásomnak köszönhetően még nem omoltak össze.

A garnitúra, melynek ezek is a részét képezik, szép lassan az enyészeté lett. Kitűnő szolgálatot tett, csaknem harminc éven át.

Túl azon, hogy ellátta funkcióját, még komoly biztonságtechnikai szolgálatot is végzett.

Az akkori designnak megfelelően, enyvvel ragasztott fűrészporból készült, ennél fogva súlya is tetemes volt, na meg a magassága is. Mozgatni, szobát átrendezni, csak kalákában, markos legények társaságában lehetett.

Aztán, egyszer csak elkezdett szétesni az egész. A legfölső, un. gardróbrész ajtajának zsanérja eltörött, az ajtó lezuhant. Iszonyatos robajjal, a lábamtól néhány centire. Ha eltalál, az pár heti gipszet jelent, de mázlim volt. Aztán a másik és a harmadik ajtó is erre a sorsra jutott. Szerencsére, a mágneszár nem fáradt el, így volt, ami megtartsa őket. Nem volt szembetűnő a malőr, de funkcióját teljesen elvesztve, csupán csak esztétikailag jelentett némi szerepet.

Történt egy alkalommal, hogy betörő szemelte ki magának lakásunkat.

Keserves meglepetés érte, mikor nagy vehemenciával nyitogatni kezdte a szekrényajtókat, amik, engedve az erőszaknak, fáradtan hullottak alá, – ha jól olvastam ki a nyomokból – egyenesen a betörő lábaira.

A csalódás igen fájdalmas lehetett, és valószínű, némi alakváltozással is járt, mert eltűnt a széttaposott, ronggyá hordott vászon szandálom. Szerencsétlen ember, fájdalmas zavarában ott felejtette a méregdrága vasalót az állványon. Csak egy piacon vett silány hajszárítót, meg a Matávos telefont vitte magával.

Még azt sem tartom kizártnak, hogy hazaértemkor a lakásban nyalogatta sebeit, mert a forgalmas utcára nyíló, kisszoba ablakán távozott igen sietősen, Hi-Fi-t, walkmant hátrahagyva.

A hősiesen viselkedő szekrényajtók visszakerültek az őket tartó mágnesek vonzásába, én meg elméláztam azon, hogy, lám, minden vacaknak van valami haszna, nem beszélve az érzelmi kötődésről.

A lovakat lelövik ugye, a kiszolgált szekrényeket kidobják.

Amikor lehetőségem volt arra, hogy újat vegyek, nem vitt rá a lélek, hogy kidobjam a régit. Odaadtam olyanoknak, akiknek még ilyen vacak sem volt, hátha megreparálva kiszolgál még ott is egy pár évet.

A fotelok maradtak.

Képtelen vagyok megválni tőlük. Ezek az ülőalkalmatosságok hozzám vannak szerkesztve. Az én hátam görbülete, íve, pont olyan, hogy a fotel háttámlája ideálisan támasztja meg.

Amióta hátfájós lettem, az ágyban fekvés, valóságos gyötrelem. Néhány óránál többet, nem bírok fekve tölteni, ha mégis, akkor úgy kelek fel reggel, mintha kapáltam volna egész éjjel. Ha véletlenül a fotelban aludtam el, és csak kis időre feküdtem ágyba, egész elviselhető lett a dolog.

Egy bizonyos idő után, az éjszakára való készülődés nálam a következő módon zajlik: szokásos esti toalettem végeztével, gyöngéden közelebb húzom egymáshoz a két, szembe állított fotelt. Kisimítom a valódi, műszőrme huzatot, megigazítom a karfa keménységének enyhítésére szolgáló rongypárnát, (visszatuszkolom kifolyt belét), majd elhelyezkedem.

Egyikbe rakom a súlypontom, a másikba a lábaim, majd addig fészkelődöm, míg az idomulás tökéletessé nem válik. Aztán elkezdem nézni az esti filmet, aminek soha nem tudom meg a végét, mert addigra elalszom.

Ha a fotel alattam van, egészen extrém helyzetekben is képes vagyok aludni. fizikai törvényszerűségeket meghazudtoló módon vagyok képes kilógni a fotelból, szinte, csak képletesen kapaszkodva lábaimmal. Gyermekeim nem egyszer megpróbáltak egyenesbe hozni, visszatuszkolni, felébreszteni, csekély sikerrel.

Ha mind ezt a tortúrát, ébren kellene végigcsinálnom, hát bizonyára csontom törne, de így, a fotelek támogatásával, könnyedén megy, és talán ennek a „fizikoterápiának" köszönhetően, frissen, pihenten ébredek.

Az igénybevételt igencsak megsínylik, szegények. Időnként megforgatom a párnákat, megcserélem őket. Ilyenkor pár napot várnom kell, amíg ezt a változást megszokom.

Gondolni sem merek arra, hogy mi lesz majd, ha végképp kidőlnek alólam!

Lelkiismeretesen ragasztgatom, enyvezgetem őket, de egyre gyakrabban kell a generálozást elvégeznem.

Hangos szóval be nem vallanám, de gondolatban már elképzeltem, egy másik, célnak megfelelő alvó-alkalmatosságot, de azt hiszem, a vásárlás nem lesz egyszerű. Mert, lehet, hogy az ülés kényelmes lesz, de vajon aludni is sikerül-e benne? Azt már igazán nem tudom kipróbálni az üzletben.

Óvatosan nézegetem a lakást, hogy mi van olyan dolog, amit ki tudnék dobni, hogy helyet biztosítsak a levitézlett foteloknak, amiket, ha az új, nem váltja be a hozzá fűzött reményeket, meg tudok látogatni, egy-egy átvirrasztott, derékfájós éjszaka után.

2010.02.25.

A leander

A pince sarkában álldogál, megszokott dézsájában.

Karvastagságú törzse kérgesre öregedett, ágai csupaszok.

De valami történik, érzi.

Lassan ébredezik, tudja, hamarosan jönnek érte, és felviszik szabadba, és újra életre kelhet, mert napfény éri, langyos fuvallat fújja el a téli kábulatot.

Visszagondol ifjú korára, mikor egy kedves asszony dédelgette, kis cserépben nevelgette, gondozta. Bár fájdalmas volt anyjától elvágattatni, ez a szeretet, amit kapott, mulasztotta, feledtette a sebet. Háláját pompázatos virágokkal mutatta ki.

A sok gondoskodásnak köszönhetően gyönyörű fává növekedett, dézsát kapott, hogy gyökerei is jól érezzék magukat.

Rengeteg, dús, csodaszép virágot nevelt, vitték is sarjait az emberek.

Amikor a Nap elfáradt, hűvös szél elfújta a szirmokat, érezte, eljött a pihenés ideje. Levelei megsárgultak, lehullottak, kábaság lett úrrá rajta.

Ilyenkor a gondos kezek levitték a pince sötétjébe, hogy békésen pihenhessen, készülhessen a következő tavaszra.

Most… most, majd újra jönnek, és felviszik a fénybe, a melegre.

A férfi szomorúan nézte az öreg növényt. Ápolta, gondozta, tápszerekkel, új, gazdag földdel segítette, és mégis, alig fakadt rügye, csenevészek a levelei, kevéske virágja is halovány, szimpla.

Nézi az öreg fát…

Emlékszik, mikor Édeske (a felesége) hazahozta a kis sarjat, két marka között, mint egy kismadarat.

Látja boldogságát, mikor az első bimbók fesleni kezdtek, örömét, mikor kinőtte első cserepét.

Édeske már rég nincs… a fa emlékezteti a régi, szép időkre.

Mindig úgy érezte, hogy a leander, meg ő, együtt őrzik Édeske emlékét.

Most szomorú.

Szegény leander, hosszú évekig társa volt, most – úgy látszik – nélküle kell emlékeznie, mindkettőjükre…

A leander is szomorú. Érzi, nem tud már tovább élni. Lejárt az ideje.

Másnap reggel, elhullajtott virágocskák, levélkék borítják a dézsa földjét.

A kérges törzs – mint egy totemoszlop – holtában is emlékeket őriz.

2010.02.25.

A piros ruhás kislány

– Add a kezed – szól halkan, szinte suttogva, a középkorú, őszbe fordult hajú asszony a kislányhoz. Az szótlanul nyújtja kezét.

Szorong. Ez a szag… utálatos. Ha orvoshoz viszik, ott is ilyen szag van. Itt nem lát orvost, ez nem rendelő, ez kórház. Igaz, itt is lát fehér köpenyeseket, de ezek nem miatta vannak itt.

Apu azt mondta reggel, ebéd után meglátogatjuk Anyut. Most itt vannak, és ő fél, mert NEM EMLÉKSZIK! Nagyon töri a kis fejét, hogy sikerüljön felidézni Anyu arcát. Csak a barna hajára emlékszik, azt gyakran fésülgette, mikor még együtt voltak hárman. Aztán jött a nagynénje, és elvitte vidékre, mert Anyu kórházba ment, Apu meg éjszaka is dolgozik. De, majd Anyut meggyógyítják, és akkor hazaengedik, és ő is hazamegy, és együtt lesznek megint, mind a hárman.

Már nagyon régen nem látta Anyut.

Ott, vidéken nagyon jó! Van cica, sok rokon, játszótársak. Anyu egyre ritkábban hiányzott. Apu sokszor jött megnézni, hogy van, eszik-e rendesen, hozott kifestőt, meg matricákat, és mesélt Anyuról is.